

Gérard de Villiers

De schat van
Saddam (1)

Zwarte Beertjes
Utrecht

Proloog

Eind maart, 2003.

De drie diepladers passeerden de Al-Ahrarbrug en sloegen vervolgens links af Rachid Street in. Voorop reed een Toyota Land Cruiser zonder nummerbord en achteraan volgden twee vrachtwagens met overdekte laadbak. Het kleine konvoi reed nog tweehonderd meter door en stopte uiteindelijk links op de stoep voor de ingang van het indrukwekkende gebouw van de centrale bank van Irak. Die werd bewaakt door mannen in zwarte uniformen, leden van de Fedayins van Saddam, de privé-militie van een van de twee zoons van de dictator, Oudei Hoessein.

Het was een overbodige voorzorgsmaatregel. Uit vrees voor de Amerikaanse bombardementen lagen de straten van Bagdad er na zonsondergang verlaten bij.

Er hing een drukkende spanning in de stad. De bewoners hielden hun adem in, alsof ze zich in het oog van de orkaan bevonden. Ver in het zuiden had het Amerikaanse leger zich samengegetrokken bij de grens met Koeweit. Klaar om met een reusachtige legermacht de aanval in te zetten. Andere Amerikaanse eenheden stonden klaar om vanuit Iraaks Koerdistan de hoofdstad binnen te vallen. Maar toch gebeurde er niets. Geen vliegtuig te zien in de kraakheldere, blauwe hemel boven Bagdad, op de straten waren nauwelijks militairen te zien en er klonken geen schoten, alsof de oorlog iets onwerkelijks was. Wel laafde de bevolking zich aan de dagelijkse tirades op radio, televisie en in de kranten, die bol stonden van de breedsprakige, triomfantelijke bombast. De *rais* in eigen persoon riep uit dat de naderende oorlog de 'moeder aller oorlogen' was en dat de Amerikaanse troepen ten onder zouden gaan in zeeën van bloed, wanneer ze het zouden durven zich op heilige, Iraakse bodem te wagen. Maar de inwoners van Bagdad zagen nooit ook maar één Iraaks vliegtuig in de lucht en de roofzucht van de handlan-

gers van het regime – leden van de partij van Saddam, moekhabarats van alle gezindten en ambtenaren – waren vooral juist een teken dat er een einde naderde aan hun macht.

Hier hadden weinig mensen zin om voor Saddam Hoessein te vechten, maar nog minder van hen wilden de Amerikanen met open armen ontvangen. Daarom kropen ze weg in hun huizen, wachtten af en luisterden naar de buitenlandse radio om te proberen erachter te komen wat er gebeurde. Zodra het donker werd, waagde niemand zich meer in het centrum van de stad de straat op. Daar patrouilleerden slechts angstige, roofzuchtige agenten en moekhabarats.

Zodra de laatste truck op het grote binnenplein van de centrale bank was gestopt, sloten de mannen in het zwart van Oudei Hoessein de zware, ijzeren hekken aan Rachid Street. Het was net vier uur 's morgens en slechts enkele ramen op de bovenste verdieping van de bank waren verlicht. Tientallen Fedayins van Saddam stapten uit de overdekte vrachtwagens en gingen door een zijdeur de kelder van de bank binnen. Voorop liep een ook in het zwart geklede man die uit de Toyota was gestapt. Hij was een ware reus: Talal El-Hani, het hoofd van de Fedayins van Saddam. Over zijn uniform droeg hij een grote, bruine cape, want het was 's nachts nog koud in Bagdad en twee dagen geleden had het nog geregend.

Nadat hij bevelen had gegeven, stapte hij de lift in. In de gangen op de zesde verdieping wemelde het van de mannen in het zwart.

Talal El-Hani ging een reusachtig kantoor binnen, dat van de directeur van de centrale bank, Issam Rashid Al-Huwaysh. Door de grote ramen was aan de andere kant van de Tigris het hotel Mansour te zien, dat fel was verlicht, zodat het duidelijk opviel wanneer de Amerikanen eventueel hun bombardementen zouden beginnen. Dit op aanraden van de buitenlandse journalisten, die hun intrek hadden genomen in het Palestina, het Rachid en dit hotel. Degenen die geloofden in de nauwkeurigheid van de 'intelligente bommen', waren nergens bang voor.

De bankdirecteur maakte meteen een beleefde buiging voor Talal El-Hani. Naast hem deed een man met een snor stamelend hetzelfde: Ikmat Ibrahim Azzawi, de minister van Financiën. Ze waren beiden gekleed in een kostuum met stropdas. Talal El-Hani liep meteen verder naar een gedrongen man met brede schouders en grijs haar. Hij had een pafferig gezicht, dikke wenkbrauwen met bijpassende snor en hij was gekleed in een olijfgroene trui en een bruin jasje met fluwelen kraag: Abu Mustapha Adib, kabinetshoofd van Oudei Hoessein.

De twee mannen schudden elkaar langdurig de hand en Talal El-Hani vroeg meteen: 'Is er nieuws?'

'Nee,' antwoordde het kabinetshoofd. 'In het zuiden gebeurt niets, maar het zal vast niet lang meer duren voor ze de grens oversteken.'

Voorzichtig zei Talal El-Hani: 'De weg van Bassorah naar Bagdad is lang.'

Abu Mustapha Adib wierp hem een spottende, maar ook wanhopige blik toe. 'Binnen twee of drie weken zijn ze in Bagdad. We hebben geen vliegtuigen meer, geen gevechtshelikopters en onze T72-tanks vormen geen partij voor de Amerikaanse Abrams.'

'Generaal Izzak Ibrahim schijnt erheen te zijn gegaan,' zei Talal El-Hani. 'Hij is een heel bijzondere man.'

De tweede man van het regime, hoofd van de Revolutionaire Raad, altijd in uniform en met een zwarte baret op, zag er eerder uit als een Brit, met zijn snor, zijn rode haar en blauwe ogen. Hij leed aan leukemie, waardoor hij broedmager was.

'Een geducht man,' gaf Abu Mustapha Adib toe, 'maar hij kan geen wonderen verrichten. Ik zie niet hoe we kunnen voorkomen dat de Amerikanen Bagdad zullen bereiken. Maar we geven het niet zomaar op. We bereiden ons voor, en daarvoor zijn we vanavond hier.'

Iedere andere Irakees die in het openbaar dergelijke dingen zou hebben gezegd, zou ter plekke zijn gefusilleerd of naar de Aboe Ghraib-gevangenis zijn gestuurd. Vrijuit praten was slechts voorbehouden aan de hoogste regionen.

Abu Mustapha Adib keek op zijn horloge. ‘Over een uur moet u weg zijn.’

‘Dat zal wel lukken,’ antwoordde Talal El-Hani.

‘Ik reken erop dat u deze missie tot een goed einde zult brengen. Het is van vitaal belang voor onze toekomst,’ drong het kabinetshoofd aan. ‘Als alles achter de rug is, kom je verslag uitbrengen in Ya’Four.’

De organisatie van Oudei Hoessein beschikte over een enorme villa in een nieuw aangelegde wijk in Damascus, ongeveer twintig kilometer van het centrum: Ya’Four. Dit was het middelpunt van alle geheime acties van de clan in Syrië, oogluikend toegestaan door de Syrische Moekhabarat, die op deze manier ook aan zijn trekken kwam. Officieel waren de betrekkingen tussen de Iraakse en de Syrische Ba’athpartijen slecht, maar voor de geheime diensten gold dat niet. Ze waren beide betrokken bij de zeer winstgevende smokkel van van alles en nog wat, wat niet mogelijk zou zijn geweest zonder de medewerking van de Syriërs.

‘Ik zal er zijn,’ zei Talal El-Hani. ‘We zien elkaar snel weer, *inch’Allah*.’

Hij nam de lift terug naar de kelder. Op de mannen in het zwart na, was het gebouw verlaten.

In het licht van draagbare schijnwerpers hadden de mannen van Oudei Hoessein metalen kisten naar boven gehaald, die eruitzagen als munitiekisten, maar veel minder zwaar. Abu Mustapha Adib had Talal El-Hani uitgelegd dat er in de kisten meer dan een miljard dollar zat, verdeeld over Amerikaanse dollarbiljetten en een klein deel in euro’s. Maar dat moest streng geheim blijven. Het was vrijwel de complete deviezenreserve van de centrale bank.

Saddam Hoessein maakte zich geen illusies over de afloop van de oorlog en had zelf tot dit transport opdracht gegeven. Talal El-Hani liep terug over de binnenplaats en keek zwijgend toe hoe de laatste kisten op de drie diepladers werden geladen. Hij had de leiding over de operatie en was ook verantwoordelijk voor de geheimhouding. Toen hij langs de wa-

gens liep, rekende hij uit dat in elk van deze honderdtachtig kisten ongeveer vijfenhalf miljoen dollar moest zitten. Ze waren allemaal genummerd en hij had een lijst met alle nummers.

Officieel wisten de Fedayins van Saddam niet wat er in de kisten zat, maar ze hadden het vast en zeker al geraden. Je ging niet naar een bank om kolen in te laden.

Talal El-Hani keek naar de hemel vol sterren en verwachtte elk moment het geronk van Amerikaanse vliegtuigen te horen. Hij was een van de weinigen die wisten dat de Amerikanen niet zouden stoppen voordat het regime van Saddam Hoessein ten val was gebracht.

Enkele dagen eerder had het hoofd van de Moekhabarat op zijn verzoek een Syrische collega laten komen. Saddam Hoessein had in een laatste poging geprobeerd de oorlog te voorkomen, want hij wist dat zijn leger niet was opgewassen tegen de Amerikaanse oorlogsmachine. Via deze ambtenaar van de Syrische geheime dienst had hij een boodschap overgebracht naar een Amerikaans-Libanese zakenman, Imad Hage. Hij was een maronitische christen die talloze jaren in de Verenigde Staten had gewoond, tot hij was teruggekeerd naar zijn geboorteland, Libanon. Nadat door een Syrische vriend contact met hem was opgenomen, was hij bereid geweest als tussenpersoon te fungeren en een boodschap over te brengen van de Iraakse rais aan de Amerikaanse regering. De inhoud van de boodschap was simpel: sinds 1991 hebben wij geen massavernietigingswapens meer en we nodigen u uit dat u zich daar zelf van op de hoogte komt stellen.

Voor Saddam Hoessein was dat een vreselijke vernedering, maar de enige manier om zijn regime en zichzelf te redden.

Imad Hage was in het grootste geheim met een speciaal vliegtuig naar Bagdad gekomen en was meteen naar de zetel van de Moekhabarat gebracht. De directeur had eveneens bevestigd dat Irak geen massavernietigingswapens had en dat de Amerikanen zelf mochten komen kijken.

Terug in Beiroet had de Amerikaanse Libanees naar een van

zijn beste vrienden in Washington gebeld: Richard Perle, een van de rijzende sterren van de neoconservatieven, extern adviseur van het Pentagon. Een man met een enorme invloed op George W. Bush. Richard Perle was naar Londen gekomen om zijn vriend Imad Hage daar te ontmoeten.

Die had hem de boodschap van Irak gegeven, waarna de mannen uit elkaar waren gegaan, de een naar Washington, de ander naar Beiroet. Imad Hage had Richard Perle ook uitgenodigd naar Bagdad te komen.

Hoewel hij een belangrijke rol speelde, kon Richard Perle niet zo'n belangrijk initiatief nemen zonder ruggespraak met de directeur van de CIA, George Tenet, die de president van de Verenigde Staten elke ochtend voor een dagelijkse briefing ontmoette. Hij belde hem zodra hij terug was en legde hem het Iraakse voorstel uit.

Het antwoord kwam vierentwintig uur later: zeg tegen uw vrienden dat we elkaar in Bagdad zullen zien.

Dat was de laatste nagel aan de doodskest van het regime van Saddam Hoessein geweest. Zodra hij op de hoogte was gesteld, was de reis begonnen het verzet voor na de invasie van het land te organiseren. Ondanks zijn opschepperij maakte hij zich geen illusies over de uitkomst van de oorlog. Maar om een guerrilla tegen de bezetter te kunnen voeren, had hij geld nodig, veel geld. Dat was de reden waarom de mannen van de Fedayin opdracht hadden gekregen 920 miljoen dollar en 90 miljoen euro uit de centrale bank weg te halen.

Met dit vloeibare zilver zou hij de strijd kunnen voortzetten.

Het begon net langzaam licht te worden, toen de eerste dieplader door het hek van de centrale bank van Irak naar buiten reed, voorafgegaan door de Toyota Land Cruiser waarin Talal El-Hani zat, samen met een chauffeur en zijn twee adjudanten, eveneens lid van de Fedayin van Saddam.

De twee vrachtwagens waarin de vijftig in het zwart geklede mannen hadden gezeten, waren leeg vertrokken. De mannen hadden zich verdeeld over de drie diepladers. Toen de eerste

wagen de rotonde van Rusafi Square opreed, was het hek van de centrale bank al dicht en was er niets meer te zien van de geheime overdracht. Het konvooi stak de Shuhadabrug over, passeerde enkele vroege voetgangers en nam vervolgens Damascus Street, waaraan ook de zetel van de Moekhabarat lag. Daarna reden ze door de chique wijk El-Mansour, waarin de apparatsjiks van het regime woonden, om vervolgens de Aboe Ghraib-snelweg naar het westen van Irak te nemen. De vier wagens passeerden het luchtafweergeschut dat deze belangrijke weg moest beschermen. Maar om deze tijd lag die er verlaten bij en ze reden snel in de richting van de Jordaanse grens. Al gauw werd het verkeer drukker en gingen de drie diepladers op in een eindeloze stroom tankwagens.

Nadat ze Ramadi waren gepasseerd, verliet het konvooi de snelweg en reed pal naar het westen, tot het afboog naar het noorden, in de richting van het Thartarmeer. Na een uur rijden bereikte Talal El-Hani, die voorop reed, een klein gehucht aan de oever van het meer, Bi'r Tarufawi, dat verloren in de woestenij lag. Het konvooi reed het gehucht door en stopte aan de oever van het meer bij een palmenbos.

Het begon al warm te worden en Talal El-Hani liet er geen gras over groeien. Hij gaf opdracht tien ijzeren kisten van de eerste dieplader te halen, ongeveer vijftig miljoen dollar. Tien mannen, met ieder een kist, liepen het palmenbos in. In het midden lag een soort herdershut die kennelijk verlaten was. Talal El-Hani ging naar binnen, liet door de mannen enkele kartonnen dozen weghalen die op de grond stonden, en maakte een luik van twee bij twee meter vrij. Hij trok het open, waarna er een ijzeren ladder te zien was die in een kelder verdween.

De betonnen kelder werd ook gebruikt als opslagplaats voor Sam7 luchtdoelraketten. Hij maakte deel uit van een reeks geheime opslagplaatsen die niet door het leger werden beheerd, maar door de Moekhabarat. Door een opening in de muur kwamen ze in een tweede bergplaats, die nog dieper lag. Hier zetten de mannen de tien ijzeren kisten neer, waarna ze meteen met aarde werden bedekt.

Een halfuur later kwam iedereen terug naar buiten. Voordat ze vertrokken, schreef Talal El-Hani de nummers van de kisten op. Toen zette hij zijn Thuraya satelliettelefoon aan en noteerde de coördinaten die op het scherm verschenen.

Vervolgens reden ze terug en voegden zich bij de wachtende Fedayins, die een veiligheidskordon hadden opgesteld om nieuwsgierigen weg te houden. Toen vertrok het konvooi in noordelijke richting en volgde de Eufraat. Ze reden op een secundaire weg, waar minder kans bestond dat ze door een Amerikaans vliegtuig zouden worden opgemerkt.

De volgende stop was langs een verlaten spoorlijn, bij een vervallen vliegveld in de buurt van Islamiyah. De trucks stopten een flink eind bij de spoorlijn vandaan en weer scheidde een groep dragers onder leiding van Talal El-Hani zich af, tegen nieuwsgierige blikken beschermd door een hoge bamboehaag. Vijfhonderd meter lopen in de brandende zon. In de woestijn was het veel warmer dan in Bagdad. Op een gegeven moment ging de Irakees een kleine tunnel in, die onder de spoorlijn door liep en bedoeld was als doorvoer van het water van een vrijwel droogliggende wadi.

Zijn mannen haalden enkele stenen uit een van de wanden en legden een diepe grot bloot, die nog leeg was. Hij lag onder de spoorlijn. Vervolgens vormden de Fedayins een keten om de ijzeren kisten door te geven, die ze achter in de grot opstapelden. Toen bedekten ze ze met zand en vertrok het konvooi weer. Sinds de trein niet meer reed, kwam hier niemand meer. Talal El-Hani keek op zijn horloge: het lukte hem nooit om zijn opdracht binnen twee dagen af te ronden, zoals de rais had gevraagd. Omdat hem was verboden contact op te nemen via de radio of zijn satelliettelefoon, kon ook niemand hem uitschelden. Hij was trots op het vertrouwen dat in hem was gesteld door Abu Mustapha Adib, de kabinetschef van Oudei Hoessein. Normaal gesproken zou een dergelijke opdracht aan een familielid zijn toevertrouwd. Het was een uiterst gevoelig, strategisch besluit geweest, waarvan de gevolgen nog jarenlang voelbaar zouden zijn.

Hij keek op toen hij een ronkend geluid boven zich hoorde. Twee vliegtuigen, vast Amerikaanse, vlogen heel hoog in oostelijke richting over en lieten twee witte strepen in de lucht achter. Talal El-Hani balde zijn vuisten en vervloekte ze. Voor een man als hij was machteloosheid het ergste wat je je kon indenken.

Nadat hij weer de gps-gegevens van deze positie en de codes van de kisten had genoteerd, vertrokken ze in de richting van een andere verlaten wadi, de wadi Ghazilah. De hitte werd steeds drukkender en het terrein was zo onbegaanbaar, dat ze de trucks moesten achterlaten. De Fedayins laadden enkele ijzeren kisten in de Toyota, die voorzichtig verder reed door de droge bedding van de wadi, die vol met rotsblokken lag.

Hier lag, uitgegraven in de oever van de wadi en verborgen achter rotsblokken, een geheime bergplaats waarin vaten met chemische stoffen opgeborgen hadden gelegen, nog stammend uit de tijd dat Irak had geprobeerd een voorraad chemische wapens op te bouwen. Nu was de bergplaats leeg.

Een derde lading van tien kisten werd er achtergelaten. Nadat alle gegevens waren genoteerd, reed de Toyota terug naar de drie trucks. De dag was nog lang niet voorbij. Toen ze terugreden naar Haditha, werden ze aangehouden door een eenheid van de republikeinse garde, die rond de stad patrouilleerde om een eventuele infiltratie door Amerikaanse militairen te voorkomen. Ondanks alle vrijgeleiden waarover Talal El-Hani beschikte, kostte het hem de grootste moeite om door te mogen rijden zonder de aard van zijn lading te onthullen.

Ze volgden de Eufraat in de richting van Rawa. Daar verlieten ze de weg en reden een pad op dat naar het noorden leidde, in de richting van een van de meest verlaten streken van Irak: Ninawas. Daar lagen geen steden, vrijwel geen dorpen en heerste slechts een helse hitte. Op enkele nomadenstammen na waagde niemand zich in dit gebied. Na dertig kilometer te hebben gereden, sloegen ze af naar het oosten, naar een moerassige streek ten noorden van de weg Haditha–Kirkoek.

Opnieuw moesten ze hun trucks met oplegger achterlaten en verdergaan in de Toyota, die met zijn wielen diep in het mulle zand wegzakte.

Op deze plaats was geen bergplaats aangelegd en moesten de Fedayins een gat in de zachte grond graven om de ijzeren kisten te verbergen. Die zouden snel dieper wegzakken, zodat ze later nog dieper zouden moeten graven om ze tevoorschijn te halen. Zonder de juiste gps-gegevens zouden ze nooit worden teruggevonden.

Ze stopten een halfuur om de wagens vol te tanken. Hiervoor hadden ze vaten met dieselolie uit Bagdad meegenomen.

De eerste oplegger was leeg. Ten zuiden van de stad Ba'aj droeg Talal El-Hani de chauffeur op hem in de berm te parkeren, alsof hij met pech was achtergelaten. De twee andere reden verder naar het zuiden, een zigzaggende koers volgend die ze door het hele westelijke deel van Irak leidde.

Geholpen door twee Fedayins goot Talal El-Hani de inhoud van een jerrycan met benzine over de truck en stak hem in brand. Vijf minuten later brandde hij als een fakkel en steeg er een enorme rookpluim op naar de hemel. Twintig minuten later had de Toyota de twee andere trucks ingehaald. De zon stond al laag aan de horizon, maar Talal El-Hani reed nog honderd kilometer door voordat hij opdracht gaf voor de nacht te stoppen. In plaats van op een militaire basis te overnachten, waar ze een doelwit voor een luchtaanval konden vormen, liet hij de twee resterende trucks onder de palmen van een kleine oase stoppen, te midden van enkele andere, civiele vrachtwagens. Ze bevonden zich niet ver van de Jordaanse grens en het risico van een bombardement was hier minder groot. Talal El-Hani en zijn twee adjudanten besloten de wacht te houden en zouden elkaar om de vier uur afllossen. Hun mannen, die waren uitgekozen uit de loyaalste partijgenoten van Saddam Hoessein, waren te vertrouwen, maar toch kon de verleiding heel groot zijn... Voor deze arme mensen, die hun salaris in waardeloze dinars kregen uitbetaald, verte-

genwoordigde elke ijzeren kist een onvoorstelbaar grote hoeveelheid geld.

Talal El-Hani, die de tweede wacht had gehouden, werd gewekt door een zon die de woestijn in een prachtige, okergele gloed zette.

Na het eten van koek en dadels en het drinken van thee, vertrokken ze. Ze volgden een route die vooraf was uitgestippeld. Talal El-Hani was de enige die de exacte bergplaatsen kende die door Abu Mustapha Adib waren uitgekozen. Rond het middaguur werd een tweede truck met oplegger in een wadi achtergelaten. Hij onderging hetzelfde lot als de eerste. De mannen moesten een plekje zoeken op de laatste truck en ze zaten op de ijzeren kisten, die gloeiend heet waren in de zon. Zij wilden ook graag dat er snel een einde kwam aan deze missie. Een Fedayin kwam door een droge greppel naar Talal El-Hani lopen en vroeg: ‘Gaan we al bijna terug naar Bagdad?’

Talal El-Hani glimlachte hem geruststellend toe. ‘Als God het wil, zijn we morgenavond klaar en keren we terug zodra het donker is. Dan zul je weer in Bagdad slapen.’

Op de negentiende augustus waren de geallieerde troepen bij het aanbreken van de dag de grens van Koeweit overgestoken en waren, zonder veel verzet te ondervinden, naar het noorden opgetrokken. De Amerikaanse bommenwerpers waren, heel laag vliegend, in de hemel boven Bagdad verschenen en hadden hun bommen laten vallen op de kazernes van de republikeinse garde. Het luchtafweergeschut dat in het riet langs het stilstaande water van de Tigris was opgesteld, had in een hels ritme zijn projectielen de lucht in geschoten, maar de Amerikaanse F-16's hadden nog geen millimeter uitgeweken. Onderweg passeerden ze in El-Mansour een kazerne van de republikeinse garde die in brand stond, dikke rookwolken uitbrakend. Op het hoofdkwartier van de Moekhabarat op Damascus Street werden in allerijl de compromitterendste documenten verbrand. De andere werden verspreid over ver-

scheidene andere plaatsen, die vooraf hiervoor waren uitgekozen.

De inwoners van Bagdad wisten dat het einde naderde, maar ze mochten het niet hardop zeggen. De Moekhabarat was waakzaam en stond klaar om het geringste teken van pessimisme hard de kop in te drukken. De mensen zaten binnen opgesloten en kwamen alleen voor het hoogstnodige naar buiten. Niemand wist waar Saddam Hoessein was, al verscheen hij elke avond op de televisie en riep hij het volk op tot verzet in de 'Moeder van alle oorlogen', waarin de aanvallers in de woestijn zouden creperen. Er waren weinig militairen in de stad te zien, alleen in de buitenwijken stonden enkele tanks opgesteld en in de grote kokospalmbossen ten westen van de stad. Een grote rookwolk steeg op van de Dora-raffinaderijen, aan de andere kant van de rivier. Volgens de Amerikanen was deze per ongeluk getroffen, het was geen militair doelwit. Ze wilden het Iraakse volk niet tot wanhoop drijven.

De directeur van de centrale bank keek in zijn kantoor aan Rachid Street somber voor zich uit. Hij was van geen enkel nut meer en hij was ervan overtuigd dat de Amerikanen hem meteen na aankomst in Bagdad zouden arresteren. De waanzinnigste geruchten over de invasie deden de ronde, maar hij wist dat de aanval nog maar net was ingezet. De vorige avond had hij gedineerd met de commandant-generaal van de tankdivisie die Bagdad moest verdedigen. Die had hem verteld dat zijn T.72-tanks, die slecht waren onderhouden en werden bestuurd door ongetrainde bemanningen, geen enkele kans maakten om hun opdracht uit te voeren. De Apache gevechtshelikopters en de A-10 jachtbommenwerpers, 'tankdoders', zouden er geen enkele moeite mee hebben.

Het rode lampje van zijn intercom knipperde en hij nam op. Zijn secretaresse zei dat er een officier van de Fedayins van Saddam voor hem was gekomen. Ze kende zijn naam niet.

'Laat hem binnen,' zei hij.

Kennelijk functioneerde de Partij nog steeds, ondanks de

wanorde die in het land heerste. De man die zich aan hem voorstelde als kolonel Mahmoud, droeg geen onderscheidingsstempels op zijn zwarte uniform. Hij was groot, had een snor, en zijn blik schoot onophoudelijk heen en weer. Beleefd legde hij de bankdirecteur uit dat zijn chef hem dringend wilde spreken in zijn verblijf in Jadir'ya. De telefoon was niet veilig genoeg.

‘Duurt het lang?’ vroeg de bankier.

‘Hooguit een uur.’

Issam Rashid Al-Huwaysh stelde zijn secretaresse op de hoogte en volgde de man in het zwart. Een Land Cruiser met nog twee Fedayins erin stond op de binnenplaats te wachten. Het kostte hun slechts enkele minuten om de basis van de Fedayins van Saddam te bereiken. Ze reden meteen door naar een iets achteraf liggend gebouw. De bankdirecteur werd naar een klein, kaal kantoor gebracht, wat hem verbaasde. Dit leek in het geheel niet op de luxueuze kantoren die de leiders van de militias gebruikten. Kolonel Mahmoud verontschuldigde zich glimlachend. ‘U wordt naar Abu Mustapha Adib gebracht.’

Issam Rashid Al-Huwaysh hoefde niet lang te wachten. Achter hem ging een deur open. Hij kreeg de tijd niet zich om te draaien. De man die binnen was gekomen, schoot met gestrekte arm een kogel in de nek van de bankdirecteur, die meteen scheef wegzakte en op de grond rolde. Dood. De moordenaar liep naar hem toe en schoot met zijn 9 mm-Makarov een tweede kogel in de slaap van de directeur van de centrale bank.

Toen draaide hij zich om, deed de deur open en riep twee mannen, die in de gang hadden staan wachten. Die vouwden een grote, zwarte, plastic zak met een ritssluiting open en rolden het lichaam erin. Niemand mocht weten wat er met hem was gebeurd. Zijn lichaam zou op een geheime plek worden begraven, worden verbrand of in zuur worden gooid.

Een halfuur later werd de secretaresse van de directeur van de

centrale bank gebeld om haar gerust te stellen: haar baas was, in opdracht van de rais zelf, op een uiterst vertrouwelijke missie gestuurd.

Abu Mustapha Adib reageerde opgelucht op het nieuws van de executie van de directeur van de centrale bank. Men had niet goed geweten wat men met hem aan moest. De hoge ambtenaar werd gezien als een uiterst betrouwbare volgeling en er was urenlang over zijn lot gearzeld. Toen was het bevel van de rais zelf gekomen. Niemand wist hoe hij zou reageren wanneer hij door de Amerikanen gevangen zou worden genomen. De belangrijkste punten van de operatie kende hij weliswaar niet, zo wist hij niet waar de kisten met geld uit de kelders van de bank waren gebleven, maar hij wist van het bestaan van de operatie. En als de Amerikanen daarvan zouden horen, zouden ze alles op alles zetten om het geld terug te vinden.

Saddam Hoessein wist dat er veel geld nodig zou zijn om langdurig verzet te kunnen bieden tegen een Amerikaanse bezetting. Hij had weliswaar bankrekeningen in Syrië en andere landen, maar dit was contant geld dat binnen handbereik lag en dat hij gemakkelijk kon gebruiken.

Het was dus van het grootste belang dat niemand zijn mond open kon doen. Behalve degene die hij had opgedragen het geld te verbergen op vooraf bepaalde plaatsen.